

DANIELLE STEEL

Minden,
ami csillog

DANIELLE STEEL

Minden,
ami csillog

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Danielle Steel: *All That Glitters*
Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC, in 2020
Copyright © 2020 by Danielle Steel
All rights reserved including the rights
of reproduction in whole or in part in any form
Translation copyright © 2023, by Sóvágó Katalin
Cover design: *Laura Klynstra*
Cover art: © *Oleg Batrak/Shutterstock*
Author photograph © *Brigitte Lacombe*

Fordította *Sóvágó Katalin*

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2023
honlap: www.maecenaskiado.hu

*Különleges, imádott gyermekeimnek,
Beatie-nek, Trevornak, Toddnak, Nicknek,
Samanthának, Victoriának, Vanessának,
Maxxnak és Zarának.*

*A csillogás csábító lehet, de ne hagyjátok,
hogy elkápráztasson és elvakítson benneteket.
Tanuljatok abból, amire szelíden tanít az élet,
legyetek továbbra is olyan okosak,
amilyennek ismerlek titeket.*

Szívem minden szeretetével,

Anyu/d.s.

Első fejezet

Coco Martin, hivatalos nevén Nicole, elbűvölő lány volt: a haja sötét, a szeme zöld, az alakja szédítően tökéletes, a fellépése pedig a korát meghazudtolóan méltóságteljes. Igazán vonzóvá azonban az tette, hogy rendkívüli szépségének egyáltalán nem volt tudatában; szemet gyönyörködtető külseje szerénységgel párosult. A férfiak már évek óta megfordultak utána, de ő ezt észre sem vette. A lányok irigyelték volna, de Coco olyan kedvesen viselkedett mindenkivel, hogy elnézték neki látványos megjelenését, és őszintén kedvelték. Az előző év végén betöltötte a huszonegyet, és most fejezte be a harmadik évet a Columbia Egyetemen, ahol újságírást tanult. Nagy dolog volt, hogy sikerült bejutnia nyári gyakornoknak a *Time* magazinhoz. Az újságírói tanszék faliújságján találta az állásról tájékoztató hirdetést. Eredetileg végzősöket kerestek, de a Cocóval készült interjú olyan mély benyomást tett rájuk, hogy szerződtették a lányt. Coco ujjongott. Két hete állt be a *Time*-hoz, és lázba hozta a lehetőség, hogy ilyen tekintélyes lapnál dolgozhat.

Egy tikkasztó júliusi pénteken szállt fel New Yorkban a fapadosra, hogy megtegye a háromórás utat Southamptonba, ahol a szüleivel akarta tölteni a hétvégét. Egyke volt, és apró kora óta változatlan szeretettel ragaszkodott az apjához meg

az édesanyjához, akik nem annyira gyerekként, mint inkább felnőttként kezelték, és magukkal vittek mindenhova. Fantasztikus utazásokat tettek hármasan, és Coco mindig bemehetett a felnőttek közé, ha a szülei barátai vendégeskedtek náluk. Nagyon élvezték egymás társaságát, Tom és Bethanie büszkék voltak az egy szem lányukra.

Házasságuk nem volt szokványos kapcsolat. Az egyetemen ismerkedtek meg, és örülten egymásba szerettek, noha nagyon eltérő környezetből jöttek. Tom Martin koldusszegény középnegyati családban nőtt fel, amit nem is titkolt. Aztán kapott egy ösztöndíjat a Princetonra, és ez megváltoztatta az életét. Szülei már attól boldogok lettek volna, ha vízvezeték-szerelőnek vagy villanyszerelőnek áll, esetleg maximum könyvelőnek. Ám Tom sohasem érte be az ilyen földhözragadt álmokkal. Egyetemi barátai meggyőzték, hogy sokkal jövedelmezőbb a mások pénzét kezelni, mint saját erőből összekaparni a vagyont.

A Princeton után egy New York-i bankban helyezkedett el. Szorgalmas munkával és Bethanie segítségével sikerült elvégeznie a Wharton gazdasági iskolát, és idővel New York egyik legtekintélyesebb beruházási tanácsadója lett. Csendes, disztिंगvált fiatalember volt, nem szeretett hivalkodni, a szereplést meghagyta üzlettársának, Edward Eastonnek, a szakma közismert sztárjának.

Bethanie szakasztott olyan elragadó volt, amikor megismerkedett Tommal, mint most a lánya: ragyogó szépség, ugyanakkor eleven, eredeti fiatal nő. Fotózást tanult a Brown Egyetem képzőművészeti karán, amihez kimagasló tehetsége volt.

Tekintélyes, régi New York-i családból származott. Egyke volt ő is, akárcsak Tom, két évvel a megismerkedésük előtt mutatták be a társaságban. Tizenkilenc évesen látták meg egymást egy New York-i buliban, és azóta elválaszthatatlanok voltak. Amikor Bethanie bejelentette otthon, hogy a diploma megszerzése után összeházasodnak, a szülei erőlyesen tiltakoztak, mert az volt a véleményük, hogy Tom sosem viszi semmire. Olyan vőt akartak, aki az ő köreiből való, nem egy nagyravágyó vidékit, akiből nem sokat néztek ki. Ám Bethanie ismerte a választottja erejét és tehetségét. Feltétlenül hitt benne. És ha Tom nem is gazdagodik meg, ha szegény marad világéletében, ő szegényen is szerette volna.

Amikor a szülei kijelentették, hogy sosem adják áldásukat erre a házasságra, a diplomaosztás után két héttel Tom és Bethanie kivették a bankból a megtakarításaikat, elutaztak a hétvégén Las Vegasba, és megesküdtek az Elvis-kápolnában. A következő héten Bethanie közölte otthon a hírt, aminek hallatán a szülei mérhetetlenül felháborodtak.

Tom elfoglalta az állást a bankban, és esténként felszolgált egy vendéglőben, hogy összeszedje a pénzt a gazdasági iskolára. Bethanie visszautasította a szüleitől kapott havi apanázst, beállt szabadúszó fotósnak, és elszegődött pincérnőnek ugyanoda, ahol a férje dolgozott. A keresményükből éltek, és félretettek minden nélkülözhető centet. Idővel Tom beiratkozott a Whartonra, és megszerezte a diplomát. Akkor már megvolt a kislányuk, Coco. Bethanie szülei belátták, hogy félreismerték

a vejüket, aki elnyerte a tiszteletüket és csodálatukat. Miután Tom befutott, vásárolt a saját szüleinek egy házat.

Bethanie-nak két életelve volt, amelyeket gyakran elismételt a lányának: „Soha ne játssz mások szabályai szerint!”, és „Ne járj a kitaposott úton!” Kijelentette, hogy az élet egyik legnagyobb átka, ha nincsenek az embernek álmai. Ő és a férje arra nevelték a gyerekeiket, hogy mindent megtehet, amit akar, ha nem fél a kemény munkától, és nem menekül el a kihívások elől.

A szülők fényes példát mutattak a lányuknak kitartásból, bátorságból, és fáradhatatlan szorgalomból, amellyel megvalósították a céljaikat. Főleg az apja volt elszántan céltudatos. Sohasem mondtak le az álmaikról, sosem kételkedtek egymásban. Huszonnégy évi házasság sem hűtötte le a szerelmüket, és Tom változatlanul rajongott gyönyörű feleségéért. Bethanie sziklaszilárdan állt mellette jóban-rosszban, úgy, ahogy az Elvis-kápolnában megfogadta. Máig mosolyogtak, ha ránéztek az esküvői képeikre.

A nagyszülők fölött eljárt az idő, sorra meghaltak, amikor Coco még pici volt, így a kislány nem tudhatta, milyen előnyöket vagy bonyodalmakat jelent unokának lenni. Az ő világa az apjából és az anyjából állt, akik elárasztották figyelemmel és szeretettel. Tom fellépésén sokat csiszolt a vagyon, és Bethanie mindig ott volt, ha a férje útmutatásra szorult.

Pazar lakásuk volt a manhattani Ötödik sugárúton a Central Parkra nyíló kilátással, valamint egy zezugos, kényelmes, fényűző nyaralójuk South-

amptonban, a tengerparton. Coco imádott a szü-leivel lenni. Ezen a hétvégén azért utazott le hoz-zájuk, hogy elmesélje, milyen a munka a *Time*-nál, és mit csinált a szabadidejében. Bethanie és Tom a város legjobb koedukált magániskolaiba járat-ták a lányukat. Coco az iskolában ismerkedett meg Samuel Steinnel, aki a legjobb barátja lett. Persze voltak barátnői, de az önálló gondolkodású lány sohasem csapódott semmiféle klikkhez, és negye-dikes kora óta senki sem állt hozzá olyan közel, mint Sam.

Elválaszthatatlanok voltak, mindenhová együtt mentek, noha Sam egy évvel idősebb volt, és egy osztállyal feljebb járt. Nemük, hátterük és feleke-zetük különbsége ellenére szellemi és lelki társak voltak az első perctől fogva. Mindent elmondtak egymásnak. Sam biztosította Cocónak a férfitár-saságot, egyszerre volt fivér és hűséges barát, aki hasznos tanácsokat adott a randizni kezdő lánynak.

Sam ortodox zsidó szüleit az első perctől zavarta ez a barátkozás. Furcsállották, hogy egy fiú és egy lány között is lehet barátság. Leginkább azért ag-gódtak, hogy a barátság idővel átcsap szerelembe, talán még azt is a fejükbe veszik, hogy összehá-zasodnak! Ez a kilátás főleg Zipporát, Sam anyját riasztotta, habár az apja sem lelkesedett érte. Ők azt akarták, hogy ha eljön az ideje, a fiuk majd egy hittestvérét vegye feleségül.

Zippora szigorú kóser háztartást vezetett. Min-den péntek este megülték a sábbátot, és megparan-csolták Samnek, az elsőszülöttnek, hogy szomba-tonként menjen velük a zsinagógába. Két húgát és az öccsét egy brooklyni felekezeti iskolába járat-ták,

egyedül Samet küldték liberális, világi intézménybe, bár sokat rágódtak rajta, hogy vajon helyesen döntöttek-e. A fiú mindenesetre pompásan érezte magát, és kitűnő osztályzatokat szerzett, márpedig a szüleinek ez volt a legfőbb célja.

Sabra, a második gyerek inkább adott okot az aggodalomra. A diverzitásról szóló középiskolai konferencián beleszeretett egy Liam nevű ír katolikus fiúba, és úgy döntött, hogy feleségül megy hozzá, amint elvégezték az egyetemet. Még kitérni is hajlandó volt Liamért. Most, hogy Steinéknek több fejfájást okozott Liam, mint Coco, végre valamelyest enyhült a Samre nehezedő nyomás.

Sam egy évvel volt idősebb Cocónál, most végzett a New York Egyetemen, gazdaság szakon. Coco elment a diplomaosztásra. A fiú szülei a szokott udvariassággal bántak vele, de mivel Coco tizenkét éve ismerte őket, tudta, mi a véleményük a barátságukról. Steinék nem titkolták a rosszallásukat, és örökösen azzal rágták Sam fülét, miféle veszélyek származhatnak ebből a barátkozásból.

Sam tizenhárom évesen kikövetelte, hogy Cocót hívják meg a bar-micvójára. A lány végigülte a négyórás szertartást a templomban, és este elment a Plaza hotelben tartott pompás fogadásra, amelyet Sam szülei adtak. Tom és Bethanie elengedték egyedül. Coco roppantul élvezte a fogadást, amelyen kétszáz vendég vett részt. Életében először volt bar-micvón, és felnőttnek érezte magát, amiért szülői kíséret nélkül lehet jelen. Csak azt bánja, mondta utólag a szüleinek, hogy neki nem lehet bat-micvója. Tetszett neki az ünnep, főleg az a része, amikor Sam anyját egy székbe ültették és

körbevitték a teremben, vidáman pattogó zene és lelkes taps kíséretében.

A Martin család katolikus volt, de sosem csináltak ügyet a vallásból. Coco és Sam is hasonlóan gondolkodott. A fiú kijelentette, hogy ha felnőtt, nemigen tartja meg a sábbátot, és különben is utálja a kóser konyhát. Ha tehetné, házon kívül angolszállonát evett, amit persze nem árult el a szüleinek. Fojtogatta az anyja hitbuzgalma, ami ellen egyébként a két lánytestvér is fellázadt. Viszont Jacob, a kisebbik fiú, mindennél fontosabbnak tartotta, hogy a szülei kedvében járjon, olyannyira, hogy rabbi akart lenni. Sam épp alkalmasnak tartotta erre a hivatásra, mert az öccse nagyon szorgalmas tanuló volt.

Samtól azt várta a család, hogy amint végez, álljon be az apja nagyon sikeres könyvelői irodájába. Biztatták, hogy lépjen egy fokkal feljebb, legyen mérlegképes könyvelő. Sam, akinek a diplomáján szinte még meg sem száradt a tinta, azt tervezte, hogy egyszer majd gazdasági iskolába megy. Nagy öröm volt mindkettőjüknek, hogy New Yorkban járhatnak egyetemre, Coco a Columbiára, a fiú meg a New York Egyetemre, mert így együtt tölthették az időt, ha éppen nem tanultak, vagy nem a baráti társaságukkal volt programjuk. Néha megszervezték, hogy közösen tanuljanak. Sam mindig segítette Cocónak a matematikában, gazdaságtanban, statisztikában, ő pedig sok dolgozatot megírt helyette pszichológiából és irodalomból. Egyesítették az erőiket, mindketten jó osztályzatokat kaptak, és végig jeles volt a tanulmányi átlaguk. Szüleik igazán nem panaszkodhattak, hogy a barátság elvonja

a figyelmüket a tanulástól, mert a jegyeiken nem látszott meg a közösen eltöltött szabadidő. Steinék nem értették, hogyan képesek barátok maradni, hogyhogy nem esnek szerelembe, holott folyton együtt lógnak.

A Martin és a Stein család között volt egy óriási különbség. Steinék elvárták, hogy a fiuk engedelmeskedjen a szabályaiknak, teljesítse az elvárásait, kövesse az életmódjukat. Martinék nem vártak el semmit. Sam családjában elképzelhetetlen volt, hogy a gyerekek önállóan döntsenek. Anyjuk és apjuk kategorikusan közölték az elsőszülöttjükkel, hogy milyen feleséget és életpályát szánnak neki.

Coco szülei azt akarták, hogy a lányuk olyan foglalkozást válasszon, amelyben kiteljesedhet, és kibontakoztathatja alkotó tehetségét. Egyébként menjen a maga útján, úgy, ahogyan ők tették: Bethanie mert olyan férfit választani, aki egy másik világból jött, Tom olyan sikereket ért el, amelyek messze meghaladták az öreg Martinék reményeit. Arra biztatták a lányukat, hogy ne tűrje a beskatulyázást; ha van szárnya, repüljön. Ez a lehetőségek széles skálájával ajándékozta meg Cocót. Tomot és Bethanie-t nem aggasztotta sem a vallási különbség, sem az, hogy Cocónak egy fiú a legjobb barátja. Feltételezték a lányukról, hogy képes jó döntéseket hozni, és megválogatni a barátait.

Sam mindig azt hajtogatta, mennyire irigylő Cocót a nyitott szellemű családjáért. Iszonyodott az otthoni összecsapásoktól. Nem tudta elképzelni, hogy olyan feleséggel éljen, akit helyeselnének a szülei. Ortodox zsidó lánynak kell lennie, mindenki más ki van zárva. Zippora örökké nyaggatta,

hogy korán házasodjon meg, és legyen sok gyereke, úgy, mint nekik.

Sam mindkét szülője népes családból származott, de ez nem hozta meg a fiú kedvét a programhoz, amelyet otthon állítottak össze neki. Alig egy hónapja diplomázott, de a család elvárta, hogy két hét múlva kezdjen el dolgozni az apja könyvelőirodájában, aminek Sam a gondolatát is utálta. Coco sajnálta a barátját. Csak hát Sam tudta, hogy ezt várják tőle, és nem akart csalódást okozni.

Coco nagyon örült a gyakornoki állásnak, és lelkesen várta az utolsó évét a Columbián. Tudta, hogy a szülei csalódottak lesznek, mert a *Time*-nál betöltött állása miatt nem tarthatott velük a szokott európai úton, amelyre idáig minden évben elkísérte őket. Ez volt az első alkalom, amikor itthon maradt. Mivel pedig az indulás vasárnap volt esedékes, Coco vállalta, hogy velük lesz a hétvégén.

Sam szülei a Central Park Westben laktak, ahol nem olyan extrák a házak, mint délebbre, a Dakotában vagy a San Remóban, ahol a híres színészek, producerek és írók élnek, de azért nagyon tekintélyes környéknek számított. A lányoknak is, meg a fiúknak is közös szobájuk volt. Samnek egyelőre nem sikerült annyit félretennie, hogy a diploma átvétele után elköltözhessék otthonról. Úgy sejtette, hogy a következő pár évben is a szüleivel kell laknia. A kezdő fizetés, amire az apjától számíthatott, elég volt költőpénznek, időnként egy vacsorára barátokkal vagy alkalmi partnerekkel, de megélni nem lehetett belőle. Azért keményen meg kellett dolgozni, amitől Sam nem vonakodott. Sa-

ját lakást szeretett volna, de hát ez egyelőre vágyálom maradt.

Coco azt tervezte, hogy a diploma után, amint lesz állása, elköltözik hazulról. Alighanem másokkal kell együtt laknia, de azt már megszokta a kollégiumban, és nem ijesztette meg a kilátás. Szülei megígérték, hogy segítenek majd neki lakást szerezni. Sam mindig irigyelte, amiért ilyen nagylelkű szülei vannak. Nem orrolt miatta, csak azt gondolta, milyen szerencsés ez a Coco. A lány többnyire egyetértett vele, bár néha előfordult, hogy zsarnokinak és fojtogatónak találta a szülei imádatát. Remélte, hogy egy-két év múlva lelohad a rajongás, bár egyelőre semmi sem utalt rá.

Sajnálta, hogy az idén nem tarthat velük Európába, de olyan felnőttes és izgalmas dolog volt itthon maradni és dolgozni! Nagyon élvezte a munkát, és azt tervezte, hogy amint megszerezte a diplomát, a sajtóban fog elhelyezkedni. Még azt is fontolgatta, hogy beiratkozik posztgraduális képzésre újságírásból.

Az apja már várta, amikor Coco leszállt a fapadosról. Magas, fiatalos külsejű ember volt, noha már őszült a halántéka. Arca felragyogott, amint meglátta a lányát. Coco is örült neki, és megölelte. Jóízűen végigfecsegték az utat a házig, ahol az úszómedence melletti teraszon Bethanie már gyönyörűen megterítette az asztalt a könnyű vacsorához. Tökéletesen csinálta, mint mindent: ötletesen főzött, elegáns házat vitt, ízlésesen berendezte a szobákat. Tom sosem sajnálta tőle a pénzt.

Fiatalabb korában Bethanie belekóstolt a lakberendezésbe, amelyben örömet lelte, ám amint

Tom kezdett nagy pénzeket keresni, Bethanie abba hagyta a munkát, hogy főállású feleség és anya legyen. Prima stílusérzéke volt, és szerette a szépet. Coco örökölt valamennyit ezekből az adottságokból, és anyjának kedvessége, nyitottsága hozzájárult a lelki fejlődéséhez. Az ő szabadsága és önállósága szöges ellentétben állt Sam neveltetésével, akit otthon örökösen dirigáltak, és megpróbálták betörni.

Barátságukban kiegészítették egymást. A fiú bizonyos értelemben a horgonyt jelentette Coco számára. Ő viszont arra ösztökelte Samet, hogy merjen szárnyat bontani, dacolva a szülői kárpálással és korlátozással. Iparkodott bátorságot önteni a barátjába, hogy merjen elszakadni a szüleitől, ám a fiú mindig földhözragadtnak érezte magát a lányhoz képest. Szívesen szárnyalt volna úgy, mint Coco, de még nem tudta, hogyan kell. Sok célja közül ez volt az egyik: szabadnak lenni, új dolgokat kipróbálni. Csodálta a lányt, amiért olyan rettenthetetlen és vakmerő.

Bethanie és Tom élvezték a vacsorát a lányuk társaságában. Evés után sétáltak egyet a tengerparton, és korán bújtak ágyba. Szombaton úsztak az óceánban, kifeküdtek a medence mellé, este vacsoráznimentek egy étterembe, amelyet Tom és Bethanie szerettek volna kipróbálni, de mostanáig nem jött össze. Vacsora közben Coco mesélt a munkájáról a *Time*-nál. A szülei mindig nagyon büszkék voltak rá, a lánynak sosem kellett nélkülöznie a tékozló szeretet létfontosságú érzelmi támogatását. Tom és Bethanie bátorították, hogy higgyen magában. Az anyja biztatta, hogy nincs, amit ne érhetne el,

ha elég erősen próbálja. Coco kiverult ebben a légkörben.

A szülők lelkesen tervezgették a szombati vacsoránál a franciaországi utat. Másnap kellett indulniuk. Coco, ahogy figyelte őket és diskurált velük, rájött, hogy jobban fáj neki a kihagyott közös vakáció, mint gondolta. De nem akart rossz benyomást kelteni a munkahelyén azzal, hogy ilyen korán szabadságra megy, ezért úgy döntött, az idén inkább lemond a közös nyaralásról. Pedig csodálatos emlékei voltak arról a sok útról, amelyeken a szüleivel vett részt nyaranta az iskolai szünetekben.

– Mindent becsomagoltál, mama? – kérdezte az anyját, amikor hazatértek az étteremből. Bethanie büntudatosan kuncogott, és közben lopva a férjére pillantott.

– Többé-kevésbé – mondta, és Tom nevetett.

– Ismered anyádat. Folyton eszébe jut valami, amit nem szabad itthon hagyni, és csak az ajtóban látom, hogy eggyel több a bőröndünk, mint amennyit beterveztünk. – Tom csak megjátszotta, hogy kifogásolja a felesége poggyászának mennyiségét, mert igazából nem érdekelte. Bethanie szerette a szép ruhákat, Tom meg szeretett a kedvére tenni. Biztos, hogy Párizsban és Dél-Franciaországban is kifosztja a boltokat. Ezt a tulajdonságát Coco is örökölte. Tom kevés poggyással utazott, ő beérte egy fehér farmerrel, néhány lenvászonzakóval, egy blézerrel, pár öltönnyel. De hát egy férfinak könnyű visszafognia magát a csomagolásban, mint arra Bethanie számtalanszor rámutatott. Ő gyakran egy egész bőröndöt megtöltött retikulókkal és cipőkkel, hogy mindegyik ruhájá-

hoz legyen megfelelő kiegészítő. A Cap d'Antibes-i hotelben, ahol szobát foglaltak, illett elegánsan öltözni. Drága hely volt, a korosabb szállóvendégek kedvence. Tom és Bethanie minden évben eltöltött ott egy-két hetet, és Coco boldogan elkísérte őket.

Kellemes, pihentető hétvége volt. Vasárnap Bethanie fejedelmi reggelit készített, utána Tom elfuvarozta a lányukat a buszmegállóhoz, hogy visszamehessen a városba. Nekik még be kellett fejezniük a csomagolást, mert a gépük este kilenckor indult Párizsba, ahol napokon át mást sem csinálnak majd, csak barátokkal találkozgatnak, kiállítá-sokra járnak, meglátogatják a kedvenc múzeumaikat és éttermeiket. Utána irány Dél-Franciaország, aztán pár nap Velencében, és majd Londonban ér véget a vakáció, mint rendesen. Három hétig lesznek oda. Ezt a fényűzést Coco nem engedhette meg magának most, amikor megszerezte élete első komoly nyári munkáját.

Felvidította a találkozás a szüleivel, jókedvűen tért vissza a városba. Mindig olyan jól érezték magukat együtt. Este moziba ment két barátnőjével, akik szintén a Columbián tanultak. Samnek ugyanekkor volt randevúja egy lánnyal, akinek a szülei a Stein család baráti köréhez tartoztak. Nem lelkesedett érte.

– Milyen volt? – érdeklődött Coco, amikor a barátja felhívta a film után.

– Kínos. Külsőre helyes, de iszonyúan unalmas. A szüleim egyetlen kikötése, hogy zsidó legyen. Nem hiszem, hogy tíznél több szót szolt volna. Tízre már itthon is voltam. – Megbeszélték, hogy ugyanezen a héten ők is együtt vacsoráznak, és

megnéznek egy filmet, amely borzasztóan érdekelte mindkettőjüket. Sosem fogytak ki a beszéd-témákból.

Coco abban a tudatban tette le a telefont, hogy a szülei gépe már a magasban száll. A repülőtérről is felhívták, hogy még egyszer elbúcsúzzanak tőle. A Sammel folytatott beszélgetés után tévézett egy darabig a kuckóban, és korán feküdt le, hogy frissen érkezzon a munkába.

A következő hét gyorsan elrepült a *Time*-nál, és elég munkát adott, így nem búsulhatott a szülei után, akik rendszeresen felhívták Párizsból, beszámoltak a programjaikról, eldicsekedtek, hogy melyik étteremben ettek, és milyen galériákban jártak, mert imádták a művészetet, és szenvedélyes gyűjtők voltak. A hétvége már Dél-Franciaországban találta őket, ahol boldogan berendezkedtek a kedvenc szállodájukban.

A hétvégére Sam és Coco kimentek Southamptonba, ahol mást sem csináltak, csak lustálkodtak, úsztak és szunyókáltak az úszómedence mellett. Illedelmesen, külön szobában aludtak, ahogy szoktak, mert az ő kapcsolatukban sohasem volt semmi romantika. Sam találkozott a héten egy új lánnyal az irodája közelében levő delikáteszben, ahova ebédelni járt. Ír katolikus lány volt, de Sam azt mondta, nem érdekli, csak az anyja rá ne jöjjön. Coco beszámolt a hapsikról, akiket kiszúrt a munkában. Még nem mutatták be őket, de ígéreteseknek látszottak. Sam mindig bizonygatta, hogy közelebb érzi magához Cocót, mint a tulajdon húgait, mert neki mindent elmondhat. A lány is ugyanennyire bízott benne. Nem voltak titkaik egymás előtt.

Végignapozták és végiglustálkodták a hétvégét. Sam kölcsönvette az autót az apjától, aki különben sem vezetett péntek este és szombaton egész nap. Hazafelé menet a fiú bekapcsolta a rádiót, ahol éppen hírek mentek. Coco a kedvenc zenei csatornájukat kereste, amikor megszakították az adást. Véres terrorcselekmény történt Franciaországban, a cannes-i Croisette-en. A lány rémülten nézett Samre.

– Ne marhászkodj, Coco! Ne láss rémeket! – mondta higgadtan a fiú. Ismerte a lány észjárását, sejtette, hogy pánikba esett a hallottaktól, mert persze a szüleire gondol. – Nyilván a szállodában voltak! – Franciaországban késő este volt, Coco tudta, hogy a szülei alighanem a vacsoránál ülnek valamelyik kedvenc éttermükben. Ettől függetlenül aggódott. Elővette a mobilját, hívta az apját és az anyját. Mindkét hívás egyenesen a hangpostára ment.

Coco alig szólt a hazafelé vezető úton, csak szörfözött a csatornák közt, hátha megtud valami újat. Eddig azt hallották, hogy több bombát robbantottak. A terroristákat agyonlőtték. Több százan megsebesültek, a halottak száma eddig meghaladja a százat. Az Ötödik sugárúton Sam leparkolt Coco háza előtt, és felkísérte a lányt a lakásba. Bekapcsolták a tévét. Szívet tépő látvány volt: emberek, karjukban halott gyermekekkel, halálos félelmükben sikoltozó-futkosó gyermekek, akik a szüleiket keresik a robbantás után, feleségük mellett térdelő férjek, gyermekük mellett térdelő szülők, összeölelkezve haldokló szerelmesek, és rohamrendőrök mindenütt!

Coco a fiú kezébe kapaszkodva, a rettegéstől némán bámulta a képernyőt, de nem találta a szüleit a mézszárlásban. Sam is hallgatott. A merev arcú lány újra és újra hívta a szülei mobilját, de nem kapott választ. Hívta a hotelt, ahol megtudta, hogy Martinék nincsenek a szobájukban, mert elmentek hazulról. Hívta a szállodai éttermet, és kiderítette, hogy a szülei nem ott vacsoráztak.

– A rohadt életbe, Sam, hát hol vannak? – kérdezte idegesen.

– Nyilván sétálnak valamerre – válaszolta a fiú, de látta Coco szemében a rémületet, és nem tudta, miként nyugtathatná meg.

Egész éjszaka a pamlagon kuporogtak a tévé előtt, újra és újra megnézték ugyanazt a felvételt. Sam hazatelefonált, hogy egy barátjánál fog aludni.

Hatkor – franciaországi idő szerint délben – végre befutott a hívás. Coco pillanatnyi habozás után vette föl, imádkozva, hogy a szülei legyenek azok, ám egy franciás kiejtésű, ismeretlen férfihang kérdezte, hogy Nicole „Mah-teen”-nal beszél-e. Coco neve fel volt tüntetve a szülei okmányjaiban mint legközelebbi rokon, akit értesíteni kell, ha történe valami.

– Igen, én vagyok! – válaszolta elakadó lélegzettel. Sam tágra nyílt szemmel bámulta. A lány imádkozott, hogy jó hírt halljon. Azt kell hallania. Az ő szülei nem eshetnek áldozatul egy franciaországi terrortámadásnak. Az lehetetlen és értelmetlen.

A férfi bemutatkozott, hogy ő a cannes-i csendőrség kapitánya. Közölte, hogy terrortámadás történt.

– Igen, tudom! – Coco sikítani tudott volna. – A szüleim jól vannak? – Belehasított, hogy talán megsebesültek, és egy kórházban fekszenek. Egész éjszaka attól rettegett, hogy meghaltak. A komor hang egy pillanatnyi némaság után válaszolt.

– Madame, sajnálattal kell közölnöm, hogy ők is az éjszakai támadás áldozatai között vannak. A Croisette-en tartózkodtak, amikor felrobbant az első bomba.

– Megsebesültek? Súlyosan? – suttogta Coco. Sam szorosan fogta a kezét. A lány behunyta a szemét. Forgott vele a világ, miközben várta, hogy a kapitány válaszoljon.

– Nem éltek túl – mondta sötéten a csendőr. Coco pillái felpattantak. Hitetlenül meredt Samre.

– Mind a ketten?

– Igen, Madame. Mr. és Mme. Martint is meggyilkolták. A történetek kapcsán lesznek majd intéznivalók, formaságok. Ha szíveskedne fölvenni a kapcsolatot az Egyesült Államok párizsi nagykövetségével, ők segítenek önnek. Mélységesen le vagyunk sújtva ettől a szörnyűségtől. Iszonyú tragédia. Ennyi áldozat. Fogadja őszinte részvétünket – mondta a kapitány. – Franciaország népe önökkel gyászol. – Coco bólogatott, és egy darabig nem tudott szólni. A kapitány adott neki egy számot, hogy azt hívja fel a további intézkedések végett. Az ő hangja is olyan volt, mintha valami a torkán akadt volna. Egész éjszaka dolgozott, és most rászakadt a gyászos feladat, hogy értesítse az áldozatok hozzátartozóit és szeretteit. Sok áldozatot még nem is tudtak azonosítani. Emberi húscafatok terítették be a Croisette-et.

Coco kinyomta a mobilt, és rámeredt Samre. Nem hitt a fülének. Sam nem merte faggatni, mi történt, különben is kiolvasta Coco arcából. Átkarolta a reszkető lányt, aki görcsösen zokogni kezdett. Ennek nem lett volna szabad megtörténnie! Miért történt meg mégis? Próbált levegőhöz jutni, hogy megmondhassa Samnek.

– Mind a ketten! – fuldokolta. A fiú ezt már kitalálta abból, hogy miután Coco ugyanezt kérdezte a kapitánytól, onnantól kezdve mintha megnémult volna. – Most mit csináljak? Hogyan éljek nélkü-
lük? Sam nem tudta, mit tegyen, csak szorította magához.

– Oda kell menned, hogy elhozd őket? – kérdezte gyöngéden. Coco teljesen összezavarodott. Könnyben úszó zöld szeme akár a fájdalom smaragdszínű tava.

– Nem tudom! A csendőr azt mondta, hogy a követség majd segít! – Sam azon töprengett, kérjen-e kölcsönt az apjától, hogy elkísérhesse a lányt, ha annak Franciaországba kell utaznia. Nem hagyhatja, hogy Coco egyedül hurcolja ezt a terhet. Kimentek a konyhába, Sam vizet engedett egy pohárba, odaadta a lánynak. Értelmetlen gesztusnak tűnt, de nem tudta, mi mást tehetne. Tanácstalan volt, fájt a szíve. Olyan jó fejek voltak Coco szülei! A lány ivott egy kortyot, aztán letette a poharat. Most semmi mással nem tudott foglalkozni, csak azzal, amit hallott. A szüleit meggyilkolták. Ettől rettegett egész éjszaka.

Küldött egy e-mailt a főnökének a *Time*-nál, és elmagyarázta, hogy nem tud bemenni, tekintettel a történetekre. Ha majd többet tud, értesíti őket.

A következő két órában csak ültek a konyhaasztalnál, és beszélgettek. Utána Sam felhívta a párizsi nagykövetséget, és kapott tőlük egy cannes-i telefonszámot. Segélyhívószám volt, kifejezetten az áldozatok hozzátartozóinak tájékoztatására hozták létre. Itt lehetett érdeklődni, hogy hova szállították a holtakat. Még össze sem szedték mindet.

Sam, miután ezt végighallgatta, átadta a lánynak a mobilt, hogy Coco beszélhessen az illetékesel, egy nővel, aki egy lista alapján elmagyarázta, hogy Martinékat egy katonai támaszpontra vitték. Az Államok párizsi nagykövetségén hozzáférhetők a szükséges űrlapok, amelyekkel a megboldogultak földi maradványai kikérhetőek és hazaszállíthatók. Szörnyű sok aktatologatásra lehetett számítani. A franciák jól megszervezték. Meglehetősen gyakorlatot szereztek hasonló ügyekben az elmúlt években.

Most Coco hívta fel a párizsi követséget, ahol először is őszinte részvétüket nyilvánították neki, és megígérték, hogy elküldik e-mailben az űrlapokat. Ha ezeket kitölti és hitelesíti, hazaszállíthatja a szüleit az Államokba. Előre figyelmeztették, hogy az eljárás több napot, sőt akár egy hetet is igénybe vehet, de megígérték, hogy utána néznek, lehetőleg gyorsítani az ügyek intézésén. Coco szédelegve hallgatta ezt a halandzsát a formaságokról, amelyek semmit sem jelentettek számára a szülei nélkül. Mit számít neki bármi is most, hogy se anyja, se apja?

Sam felhívta helyette a hotelt, közölte az igazgatóval, mi történt, és arra kérte, őrizzék a Martin házaspár holmiját addig, amíg valaki elhozza őket.

– Természetesen! Kérem, tolmácsolja őszinte részvétünket Miss Martinnak és a családnak – fe-

lelte az igazgató. Bár lett volna család! De csak Coco volt egyedül.

Sam ezután az apjának telefonált a kuckóból, és fojtott hangon elmagyarázta, mi történt. Azt mondta, lehet, hogy kölcsön kell kérnie annyit, ami elég egy franciaországi repülőjegyre. Steinék sohasem helyeselték a kettejük barátságát, jóllehet a tizenkét év alatt hozzászoktak. Ám ez rendkívüli helyzet volt, amely felülírt mindent. Apja azt ígérte, bármit megtesz, csak segíthessen Cocón, akit szívből sajnált.

Sam köszönetet mondott neki, aztán bontotta a vonalat, és visszatért a lányhoz a konyhába. Némán üldögéltek, mintha várnának valamire, de ugyan mi történhet még? Minden más jelentéktelen. Részletkérdés. Majd meg kell szervezni a temetést, de a lány nem akart ezzel foglalkozni, amíg haza nem jutnak a szülei földi maradványai Franciaországból. Nem tudta, hogy az mikor lesz, és miként hozhatná ide őket egyáltalán.

Tízkor telefonált Tom kissé harsány és roppant nagyvilági üzlettársa, Edward Easton. Coco tudta, hogy az apja őt jelölte ki a lánya gondnokául arra az esetre, ha meghalna, de hát ki hitte volna, hogy ez megtörténhet? Ed komoran elmagyarázta, hogy ő Tom vagyongazdálkodója is.

Szöges ellentéte volt Coco diszkrét, halk apjának: mindig a színpad közepén állt, és tett róla, hogy odafigyeljenek rá. Jóképű volt, sikeres, társaságkedvelő: ugyanolyan fénylő csillagnak számított a Wall Streeten, mint Tom Martin, aki nemcsak az üzlettársa, de a barátja is volt, ám természetere aligha különbözhetek volna jobban egymástól. Ed egy közismert milliárdos örökösöt vett feleségül,

és ahova betették a lábukat, ott nyomban a társaság érdeklődésének a középpontjába kerültek. A férfi állandó szereplője volt a *New York Post* hatodik oldalának, vagyis a pletykarovatnak, mert időnként más nők társaságában is mutatkozott.

Tomnak nem tetszett társának hivalkodó életstílusa, de tisztelte üzleti tehetségét, és mindig azt mondta, hogy Ed a lelke mélyén jó és megbízható ember. Közös erőből lettek dúsgazdagok, és Tom azért nevezte ki a vagyonkezelőjének, mert tudta róla, hogy felelősen kezeli majd a lánya és a felesége örökségét. Meg sem fordult a fejében, hogy a felesége vele együtt hal meg. Mindig azt hitte, Bethanie túléli őt.

– El nem tudom mondani, mennyire le vagyok sújtva! – mondta Ed őszinte kétségbeeséssel. Sokk volt ez mindenkinek, aki ismerte őket. Tom és Bethanie még csak negyvenhat évesek voltak, túl fiatalok a halálhoz. – Én majd elintézek mindent, hogy hazahozathassuk őket! – biztosította a lányt. – Ismerem a nagykövetet. Ő is tagja a Racquet Klubnak, párszor beszéltünk is. Bizonyosan megtesz mindent, amivel segíthet. – Tom Martin általános tiszteletnek örvendő, közismert ember volt a legmagasabb pénzügyi körökben.

Tizenegy amerikai halt meg a merényletben, és sokan megsebesültek. Júliusi csúc szezon volt, amikor Dél-Franciaországot zsúfolásig megtöltik a világ minden sarkából érkező turisták. A többségében francia áldozatok mellett a CNN szerint a halottak között volt egy szaúdi herceg és a két felesége, a katar királyi család húsz tagja, több skandináv, a spanyol belügyminiszter, sok német és brit állam-

polgár, és egy osztálykirándulás keretében érkezett japán gyerekcsoport, csupa kisiskolás. Odaveszett többtucatnyi francia polgár. Százak megsebesültek. Pillanatnyilag százhatvannégy halottat és kétszáznyolcvanhét sebesültet tartottak nyílván.

Egész délelőtt ezzel foglalkoztak a híradók. A francia államelnök tartott egy megrendült gyászbeszédet. Egy szélsőséges csoport vállalta a felelősséget a merényletért. Az összes támadó meghalt, ők eleve öngyilkosok akartak lenni. Azokat, akik sértetlenül megúszták a merényletet a Croisette-en, nemrég engedték el, többórás pszichiátriai kezelés után. Tom és Bethanie számára elkésett minden segítség. A tudósítók azt mondták, hogy a sétányt elborítják a szétszórt húscscafatok, amelyeket erre szakosodott osztagok gyűjtenek be.

– Átmegyek, ha kell – biztosította Ed a lányt –, de valószínűleg nem lesz szükség rá. Nem kétlem, hogy a követség felgyorsítja az eljárást. Segíthettek most valamiben? – Coco a fejét rázta, mert alig tudott beszélni. Ültek egymás mellett Sammel, és sírtak. Ed is elsírta magát.

– Megvagyok – mondta Coco. – Itt van velem egy barátom. – Megszorította Sam kezét.

– Majd tájékoztatlak a fejleményekről. Később benézek hozzád. – A lánynak ugyan semmi kedve sem volt a látogatókhoz, de nem akart nevetlen lenni, és különben is, Ed kapocs volt az apjához. Úgyis gyakran kell találkozniuk, ha Ed a gondnok és a vagyongazdálkodó. Jól ismerte a férfit, de mindig az volt róla a véleménye, hogy kicsit túlságosan is elsöprő egyéniség. Kábán kinyomta a mobilt. Sam felvezette a szobájába, és rávette, hogy dőljön le.

Coco könyörgött neki, hogy feküdjön mellé. Sam felmászott a rózsaszín selyemmel kárpitozott szoba ágyára, és magához ölelte a lányt.

Coco szeme csukva volt, de Sam tudta, hogy nem alszik. Csak feküdt, és igyekezett nem gondolni arra, ami történt, de nem sok sikerrel. Találhatta, hogy a szülei vajon féltek vagy szenvedtek-e, vagy mindennek vége lett egy pillanat alatt. A merénylők nagy erejű bombákat használtak, így azokból, akik a legközelebb voltak a robbanáshoz, szó szerint por sem maradt.

Két órával később telefonált Ed Easton. Beszélt a párizsi nagykövettel, ők majd elintézik mindent. Sem neki, sem a lánynak nem kell odautaznia, ami nagy szó volt, mivel a francia eljárások általában rendkívül tekervényesek, és rengeteg a bürokrácia. A szálloda futárral átküldi majd Tom és Bethanie holmiját, beleértve a szobai széf tartalmát is. A küldemény másnap reggelre várható. A nagykövet reméli, hogy Martinék földi maradványai a hét végére megérkeznek New Yorkba.

A francia kormányban szörnyű káoszt okozott a merénylet, ám a sürgősségi szolgálatok általában nagyon szervezettek. Azt ígérték, hogy a többi amerikai holtteste is hamarosan otthon lesz. Franciaország mély gyászba borult. Miután a hozzátartozókat értesítették, az amerikai tömegtájékoztatás megnevezte az áldozatokat, köztük Bethanie és Thomas Martint.

Sam megpróbált belediktálni valamit a lányba, de Coco nem akart enni. Négykor felszólta a portást, hogy egy bizonyos Mr. Easton szeretne felmenni. Coco beengedte. Eljött Theresa, a házvezetőnő is,

hogy segítsen a lánynak. Coco még nem hívta fel a ravatalozót, egyszerűen nem volt rá képes, és különben sem tudták, mikor érnek New Yorkba a holttestek. Délután érkezni kezdtek a virágok. Az első csokrot Coco felettese küldte a *Time* magazintól. A lány elérzékenyült.

Mihelyt Ed Easton belépett a lakásba, Sam távozott. Megígérte, hogy visszajön, csak lezuhanyozik, átöltözik, leteszi a cuccát, és otthon hagyja az apja kocsiját. Coco ott maradt Eastonnal a nappaliban. A lány olyan volt, mint aki sokkot kapott. Ed remekül szabott sötét öltönyt, fehér inget, fekete nyakkendőt viselt, és nagyon komor volt az arca. Máris rengeteg ügyfelük telefonált, akik egyszerűen nem hittek a fülüknek.

– Őszinte részvétem, Coco – mondta a férfi, és megfogta a lány kezét. Cocónak már a látványától az apjára kellett gondolnia, ami kissé vigasztaló volt a maga keserédes módján. Miért Ed van itt, miért nem az apja? Még mindig nem tudta felfogni. Tisztában volt vele, hogy Ed a család vagyonának gondnoka, pontosabban gondnoktársa, mert Bethanie lett volna a másik, csak azt nem hitte, hogy ilyen hamar eljön a pillanat. Olyan fiatalok voltak a szülei! Ed ötven körül járt, habár ma délután öregebbnek látszott a sokkoló hírtől. Coco szépen lebarnult a Hamptonsban, de a barnán átütött a szürkeség. Reszketett. Ed vigasztalón átkarolta a vállát. – Megteszek érted mindent, amit csak lehet. Legyünk túl a temetésen, aztán kitaláljuk, mihez akarsz kezdeni apád dolgaival.

– Például mivel? – kérdezte riadtan a lány. Túl sok volt ez neki.

– Ezzel a lakással és a házzal a Hamptonsban. Megtartod-e, eladod-e, vagy itt akarsz lakni. – Coco huszonegy éves volt, a törvény szerint önállóan dönthetett, ám Ed fogadkozott, hogy ő majd segít, megkönnyíti a dolgát. – Mindenben te határozol, most, hogy anyád... – Nem fejezte be a mondatot.

Ha Bethanie életben marad, anya és lánya megosztoznak az örökségen. Ám így Coco volt egy hatalmas vagyon egyetlen örököse. Még fel sem fogta, és nem is érdekelte. Neki a szülei kellettek, nem a pénz, amelyet rá hagytak.

– Akarod, hogy orvost hívjak? – ajánlotta föl Ed.

Coco a fejét rázta. Nem volt szüksége senkire és semmire, csak Sam társaságára. Sam az egyetlen, aki megérti az érzéseit. Mindig megértette.

– Nem, nincs semmi bajom. Szerintem csak sokkot kaptam.

– Mind azt kaptunk – mondta halkán és együttérzőn Ed. – Ki hitte volna? A nagykövetség szerint szerdán késő este vagy csütörtök reggel hozzák meg őket. Mikorra akarod a temetést?

Föl kellett tennie a kérdést. Coco összpontosítani próbált.

– Nem tudom. Mikor csináljuk? – Milyen jó, hogy Ed tanácsokat ad a gyakorlati kérdésekben. Neki fogalma sem volt, mihez kezdjen.

– Talán hétfőn, arra az esetre, ha csúszások lennének – javasolta szelíden Ed. – Hétfégén lehet rózsafüzér, ha akarod. Pénteken búcsúzás. Vallások voltak?

Ed nem hitte, hogy azok lettek volna. Legalábbis Tom bizonyosan nem volt az, de Bethanie lehetett.

– Nem igazán, de mindketten katolikusok. – Nem tudta rávenni magát, hogy múlt időben beszéljen a szüleiről. Túlságosan fájt. A férfi bólintott. – Csak karácsonykor járunk templomba.

– Eldöntheted, melyik templomban akarsz a szertartást. Már megírtam a gyászjelentést – mondta Ed gyakorlatiasan. A lány nem tudta, ki értesíthette. Alighanem telefonáltak neki. Ezek szerint Tom az üzlettársa nevét is feltüntette az okmányokban.

– Köszönöm – szólalt halkán. Ed megpaskolta a kezét, majd felállt. Abban a pillanatban ismét bejelentkezett a portás, és szólt a lánynak, hogy Sam útban van fölfelé. Ugyancsak gyorsan megtette az utat.

– Hívlak vagy SMS-t küldök, ha van új fejlemény – ígérte Ed, és búcsúzóul átölelte a lányt. Coco beengedte Samet. Ed futólag rámosolygott a fiúra, és már ott sem volt. Sam megvárta, hogy eltűnjék, mielőtt a lányhoz fordult.

– Hadd kérdezzem meg: bepróbálkozott nálad?

– De Sam! – háborodott fel Coco. – Természetesen nem! Ne légy már ilyen visszataszító! Idősebb az apámnál. Miért tenne ilyet?

– Nem tudom. Csak annak a típusnak látszik. Olyan behízselő, dörzsölt, és nagyon jóképű. – A lány ezt sosem vette észre. Ő csak idősnek látta Edet, akinek még a gyerekei is öregebbek nála. Már mindegyik megházasodott, és unokákkal ajándékozta meg a papát.

– Idősebb srácai vannak, mint én!

– Fogadnék, hogy a csajai viszont nem idősebbek nálad. Olvastam ám róla a pletykarovatban.

– Az csak szóbeszéd. Nőcs ember, és a felesége nagyon mutatós.

– Hát, nem tudom. Csak olyan fura érzésem van tőle.

– Csak nem vagy féltékeny? – ugratta Coco.

– Azt már nem. Mindössze meg akarlak védeni. Nem szeretném, ha kihasználnának. – Szerette volna hozzátenni, hogy azért, mert most már egyedül vagy, fiatal vagy és sebezhető. De inkább hallgatott.

– Ed nem csinál ilyet. Apám feltétlenül megbízott benne. – Márpedig az apja kiváló emberismerő volt.

– Ha pénzről volt szó. A nőket illetően már nem mernék nyilatkozni.

– Kretén! – mondta Coco, és először mosolyodott el reggel hat óra óta, amikor felhívta Franciaországból az a csendőr.

Sam hozott egy kis levest, amit az anyja főzött direkt a lánynak. Pulóvert és farmert viselt, amiben alhatott is, ha kell. Nem akarta egyedül hagyni Cocót, ezt meg is mondta a szüleinek, akik kivételesen egyetértettek vele, és felajánlottak minden tőlük telhető segítséget. De hát mit lehetett már itt segíteni?

Coco az e-mailek és SMS-ek özönét kapta aznap este a barátaitól, de egyikre sem válaszolt, bár a legtöbbet elolvasta. Sam belediktált valamicskét az anyai levesből. Este kilenckor végre elaludt. Sam ledőlt mellé az ágyon, és átkarolta, amíg álomba nem merült ő is. Lidércnyomásos volt a nap, ráadásul ez olyan rossz álm, amelyből nincs ébredés. Samnek elfacsarodott a szíve, ha arra gondolt, hogy a legjobb barátja egyedül maradt, rokonok

nélkül. Coco is azon rágódott egész nap, hogy akkor ő most már árva.

Második fejezet

Tom és Bethanie földi maradványai csütörtökön hajnali kettőkor érkeztek meg New Yorkba. A ravatalozó, amelyet Ed választott, embereket küldött ki értük a JFK repülőtérre, és estére berendezte a helyiséget, amelyben a gyászolók búcsút vehetnek majd a megboldogultaktól. Coco nem akarta, hogy elhamvasszák őket. Nem szenvedett épp eleget a testük? Ed kiderítette, hogy Tom vásárolt egy családi parcellát Bethanie szüleinek és a sajátjainak; ott bőségesen volt hely, ahova eltemessék őket.

Péntek este hat órára ütemezték be a közös rózsafüzér szertartását. A hétfégre a gyászolóké volt, hogy jöhessenek imádkozni, elmélkedni, és aláírni a vendégkönyvet. Hétfőn déli tizenkettőre tűzték ki a temetést, ahol Tom titkárnoi felváltva fogadják a vendégeket, és kezelik a vendégkönyvet. Tömegre lehetett számítani a Park Avenue-n, a Loyolai Szent Ignác-templomban. Mivel az árvának nem voltak hozzátartozói, Ed az üzlettársak közül válogatta ki azokat, akik a helyükre kísérik a vendégeket. Coco talált egy gyönyörű fotót a szüleiről, ahogy felszabadult boldogsággal állnak a southamptoni parton. Így akart emlékezni rájuk. Ez a fotó került a programkártya elejére, a hátuljára pedig a vegasi esküvői kép, amely még most is képes volt megnevetetni Cocót.